

er vurderede til Ejendomsskyld til et Beløb af ikke over 8,000 Kr. Jeg skønner ikke rigtigt, hvad der egentlig bevirker, at man har fastsat forskellige Betingelser for Adgang til at tegne saadan frivillig Forsikring, efter som de, der har denne Adgang, staar i det ene eller det andet Erhverv. Jeg har nok set, at Ministeren i det andet høje Ting har villet hævde, at Grunden dertil er denne, at han anser en Mand, som i Landbruget har en Indtægt af 1,200 Kr. eller derunder, for anderledes økonomisk stillet end f. Eks. en Landhaandværker, som har den samme Indtægt. Det synes mig at være vanskeligt at fastholde dette Standpunkt, i hvert Fald forudsat, at man gaar ud fra, at de Principper, som lægges til Grund for Fastsættelsen af de Indtægter, hvoraf Statskatten beregnes, tager ligeligt Hensyn til begge Sider, og det maa man dog gaa ud fra er Tilfældet. Men er det Tilfældet, synes Ministerens Standpunkt i det andet Ting vanskeligt at kunne fastholdes. Det forekommer mig, at fastsætter man bestemte Indtægtsgrenser for den ene Klasse, maa man gøre det samme for den anden.

Naar det i § 73, hvor Talen er om Statens Tilskud til frivillig Forsikring, bestemmes, at Staten betaler to Femtedele af Præmien for de under § 52 nævnte, medens Staten derimod for de i ottende Kapitel nævnte — erhvervsdrivende indenfor Fiskeri og mindre Skibsfart — og ligesaa for de i syvende Kapitel nævnte — Ejere eller Brugere af Sejlskibe, som ikke er Lystsejlere — og for Arbejdere hos Landbrugere, hvis Ejendomme er skyldsatte til 8,000 Kr. eller derunder, samt de frivillig forsikrede Ejere eller Brugere af saadanne Ejendomme giver sit Tilskud i Form af Indbetaling af Halvdelen af Erstatningssummen, efter at behørigt Regnskab derom er aflagt, saa forekommer det mig, at der her er en Ulighed, som der vistnok ikke er Grund til at opretholde. Jeg ser godt, at dette hænger sammen blandt andet med den forskelligartede Maade, hvorpaa Lovforslaget tænker sig disse frivillige Forsikringer tegnet af dem, der kommer ind under disse Kategorier af Arbejdere. Men det forekommer mig, at medens det vilde være grumme let at iværksætte den Bestemmelse, som siger, at Statens Bidrag udelukkende finder Anvendelse til en Nedsættelse af Præmien, i de Tilfælde, da Staten tilskylder to Femtedele af Præmien, bliver dette ulige vanskeligere, hvor Talen er om, at Staten skal afholde en Del af Erstatningen. Jeg nærer ikke Tvivl om, at Selskaberne ved Forsikring af saadanne, for

hvilke Staten betaler to Femtedele af Præmien, ganske simpelt vil stille sig paa det Standpunkt at sige: Præmien er saa og saa meget, deraf har du at betale tre Femtedele, ved senere Afregning faar vi det øvrige af Staten. Derimod synes det mig, at hvor Staten betaler Halvdelen af Erstatningen, vil Selskabet blive nødt til at opkræve den Præmie, som dækker den Risiko, Selskabet paatager sig. Og hvorledes Staten saa vil sikre sig, at den vedkommende faar refunderet en Del af Præmien, ser jeg ikke. Det forekommer mig, at det vilde være rimeligt, om man gennemførte den samme Bestemmelse i begge Tilfælde, om Staten i begge Tilfælde anvendte sit Tilskud direkte til en Præmiedsættelse.

I Lovforslaget indføres der paa en Række Punkter de saakaldte Forsikringsforbund. Det gælder saaledes i § 63, hvorefter de forsikringspligtige Redere skal være Medlemmer af et saadant Forsikringsforbund, medens de tidligere havde Ret til at tegne Forsikring, hvor de vilde, i godkendte Selskaber selvfølgelig. I § 66 fastslaas endvidere Forsikringsforbund for Fiskere og Folk i den mindre Søfart. Man havde ogsaa paatænkt at oprette et Forsikringsforbund for alle de mange mindre næringsdrivende indenfor Haandværk og Handel, men det har man opgivet, efter at Arbejderforsikrings-Raadet, som det fremgaar af Bemærkningerne til Lovforslaget, har forespurgt de to største Selskaber, der herhjemme tegner Forsikringer for disse smaa Virksomheder i Handel og Haandværk, om de mente, at de kunde gøre det paa en saadan Maade, at de fik alle med, og at det ikke blev for dyrt. De har svaret Ja, og for saa vidt jeg forstaar Bemærkningerne til Lovforslaget, har man altsaa opgivet at skabe Forsikringsforbund for saadanne. Jeg vilde have ønsket, at man havde stillet sig paa samme Maade overfor de andre Erhvervsgrupper, som der her er Tale om. Det forekommer mig, at den højtærede Minister har ganske Ret og Arbejderforsikrings-Raadet ligesaa, naar man siger, at en Indretning som disse tvungne Forsikringsforbund er en noget stram Organisationsform. Der er ingen Tvivl om, at den er laant fra den tyske Ulykkesforsikringslovgivning. Disse Forsikringsforbund indenfor ensartede Erhverv passer, synes jeg, ogsaa paa en ganske naturlig Maade ind i hele den tyske Lovgivningsform, og saadanne stramme Organisationsformer passer vel i det hele taget bedre ind i tysk Opfattelse end i dansk. Men naar Ministeren faar en større Adgang